

LÊ PHONG LÀM THO'

TRUYỆN NGÂN của THẾ-LỮ

II

Xe chạy như biển trong gió. Ánh đèn pha chiếu sáng loang loang một khoảng xa trước mặt. Những mình cây trắng lần lần hiện đến, nổi bật lên quãng đen tối ở hai bên đường.

Hai tay lái của Phong lăm-lăm giữ lấy vô-lăng.

Anh không nói qua lời nào. Tôi đoán óc anh lúc đó làm việc dữ lắm.

Gần đến quán Nèo. Xe đột nhiên chậm lại, rồi ngoắt nhanh về phía tay phải. Tôi, với người sếp-phơ ngồi đằng sau, ngã hẳn về một bên.

Rồi xe lại lững lờ. Từ chỗ này, đường vừa hẹp vừa xấu. Chúng tôi nhiều lúc nhẩy bắn người lên khỏi chỗ ngồi mà Phong vẫn không rút bớt tốc độ. Hai mắt anh mở to hết sức nhìn chăm-chăm lên mặt đường.

Bỗng Phong đưa thân về đằng trước nhìn kỹ một lát rồi gọi to :

— Bình !

— Gì ?

— Tôi đoán trúng lắm.

— Trúng gì ?

— Vừa rồi, một chiếc xe hơi chạy trên đường này, về phía Cầm giàng.

— Sao tôi không thấy vết xe ?

— Anh thì phải có những dấu bánh in rất rõ xuống đường đất mới thấy được. Tôi, tôi chỉ cần những vết mờ kia thôi.

Phong chỉ cho tôi những vết mờ mà chỉ riêng đôi mắt tinh sáng của anh nhận thấy. Phong lại tiếp :

— Xe nhỏ, vừa qua đây chừng năm phút, anh trông kia kia, phía trước còn một ít bụi trắng đương bay... Xe chạy rất nhanh, chứ không « rùa » như cái xe khờ này. Nhưng không hề gì, ta đến cũng vừa kịp.

Tôi hỏi xem « đến vừa kịp » để làm gì, và trong câu truyện lằng lằng này có những gì, nhưng Phong không thèm đáp. Trong bóng tối, trên mặt anh, tôi chỉ thấy có đôi mắt trao-tráo, linh động và lộ ra vẻ quả quyết khác thường. Ba phút sau, anh lại gọi tôi :

— Bình ! anh có can-dảm không ?

— Để làm gì ?

— Anh có can-dảm không ?

— Sao không ?

— Được lắm. Anh hỏi người

sếp-phơ xem trong xe có thùng không.

— Thùng ? Để làm gì ?

— Thì cứ hỏi xem nào ? ... Nhưng thôi, thất vọng của tôi với của anh cũng đủ.

— Nhưng để làm gì mới được chứ ?

Phong chỉ nói :

— Coi chừng đấy, đến nơi rồi.

Xe nhẩy lên một cái rất mạnh, qua đoạn đường xe lửa chạy ngang đó, rẽ sang một đường rất nguy hiểm, chạy từ từ đến một cái phố nhỏ yên lặng, trước mấy căn nhà ngói cửa đóng kín ; rồi ngừng.

Phong ra hiệu cho chúng tôi

vừa nghe ngóng chung quanh. Bỗng một tiếng còi miệng huýt lên ở đằng xa. Phong cho ngón tay vào mồm huýt lên một tiếng đáp lại :

— Văn Bình, xuống !

Tôi xuống.

— Ông lái !

Người sếp-phơ đáp :

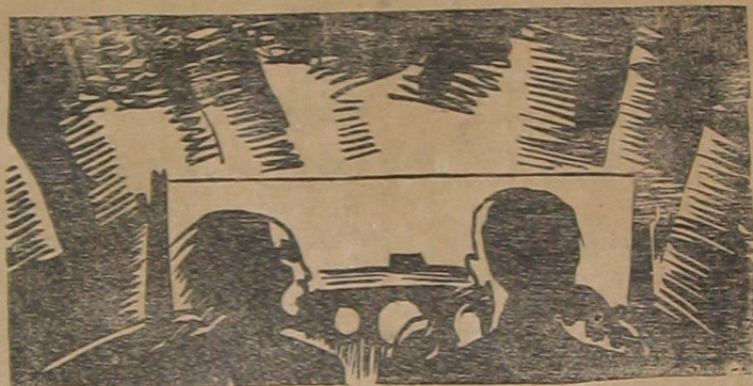
— Tôi đây.

Phong nói thật nhanh :

— Ông cứ ngồi yên trong xe này đợi chúng tôi. Ngủ đi cũng được. Nhưng đừng bao giờ bóp còi hay bật đèn pha.

— Vâng.

— Ông cầm lấy đồng bạc này uống nước.

ngồi yên trên xe. Một mình anh nhẩy xuống và ngảnh bảo tôi :

— Riêm, thuốc lá, mau lên !

— Cái gì ?

— Đưa riêm với thuốc lá đây.

Tôi ngạc nhiên, nhưng tôi đưa cả những thứ anh hỏi.

Phong đánh riêm hút thuốc, rồi tắt đèn pha đi. Chung quanh chúng tôi vây đặc những bóng tối.

Tôi chực hỏi thì Phong nắm lấy cánh tay tôi giữ lại.

Im lặng đến năm phút. Trong khi đó, Phong vừa hút thuốc lá,

— Cảm ơn ông.

Giọng nói người sếp-phơ là giọng nói của người kinh ngạc.

— Văn Bình ! Đi !

Phong với tôi đi về phía có tiếng còi thời lúc này. Mắt tôi đã quen tối nên biết đó là phía nhà ga. Phong vẫn hút thuốc lá luôn mồm, một tay vẫn nắm lấy tay tôi không rời : trong cử chỉ ấy tôi thấy như Phong muốn an-ủi tôi, muốn trao một ít can-dảm của anh cho tôi : sự yên lặng trầm ngâm của anh bấy giờ với những câu nói ngắn,

với giọng nói lạnh lùng lúc này đủ bảo cho tôi biết sắp có việc nghiêm trọng.

Đi được chừng ba chục bước nữa, tôi mới thấy lấp ló ánh đèn từ mù ở nhà ga.

Phong dừng dừng lại bảo tôi :

— Xe lửa chổng ra cũng hơn hai mươi phút nữa mới đến nơi... Hai thằng đợi bọm của chúng ta, tôi sẽ hỏi đến sau. Bấy giờ hãy sửa tên « đồng đảng » của chúng đã.

— Tên đồng đảng ?

— Phải, vì chỉ có một đứa...

— Sao anh biết ?

— Im. Nó kia rồi.

Từ phía nhà ga, cách chúng tôi chừng năm mươi thước, một cái bóng đen đang lừ lừ bước đến.

Phong hút thuốc lá cho sáng lờ lờ lên ba lượt. Đàng kia, người đang tiến đến cũng hút thuốc lá và lửa thuốc lá cũng sáng lên ba lượt. Tôi nhận ngay ra đó là một thứ hiệu báo riêng. Những điều tôi chưa hiểu được là tại sao Phong lại biết có « tên đồng đảng » ở đây và nhất là biết cả tôi báo hiệu của chúng. Phong nói rất nhanh và rất khẽ :

— Bình ! phải can-dảm, phải nhanh-nhen và yên-lặng hết sức.

— Được.

— Cầm lấy chiếc đèn bọm này. Tôi cầm.

— Bao giờ tôi nói : A moi ! thì bấm lên soi vào mặt « nó », nghe chưa ?

— Được.

— Còn « nó », đã có tôi trị.

« Nó » lúc ấy chỉ còn cách chúng tôi độ mười bước. Phong và tôi đứng im chờ. Sau, Phong sẽ hỏi, tiếng nói chệch đi :

— Nguyên ?

Một tiếng khàn khàn đáp :

— Nguyên !

Rồi lại hỏi :

— Bắn với Hạp ?

Phong « Ừ ! » Nhưng với chưa :

— Bắn với Hán ! Thế nào ?

— Gì ?

— Ô-tô để đâu ?

— Gần đây.

— Cẩn-thận chứ ?

— Cẩn-thận.

Cái bóng đen trước mặt chúng tôi chợt ló :

— Sao bảo đi tàu hỏa ?

Phong đáp :

— Phút cuối cùng mới thuê được ô-tô. Với lại để-phòng cẩn-thận rồi, không sợ gì nữa. Nào ! Attention ! A moi !

Librairie BAC-HÀ

N° 69, Rue Julien Blanc Hanoi

Có nhiều sách học
và truyện, mới và
cũ, bán giá rất hạ.

NHẬN MUA SÁCH CŨ